

Live Is Live – Zeebrugge

Festivaldag 1 - The National ea.

Vroeg vertrokken, te vroeg eigenlijk, op weg naar Zeebrugge baarde ik mij geen zorgen omwille van de file voor Sint-Michiels Brugge. Wie kiest Zeebrugge voor een dag aan zee vroeg ik mij af. Ikke nog nooit eerder maar wel vandaag – vrijdag 19 juni 2022 – voor zon, zee en zand maar vooral voor Live Is Live.¹

Live Is Live, een gloednieuw festival met op de allereerste dag toppers als dEUS, Wilco en The National. Het is duidelijk dat de organisatie het festival Live Is Live van meet af aan tussen de grote wil plaatsen, bij wijze van spreken vanuit het niets in de Champions League.

Admiral Freebee

Het is geen sinecure om een festival te openen maar de admiraal deed het met verve. Met steun van o.a. Senne Guns aan de toetsen bracht hij enkele nummers uit zijn laatste album *The Gardener*. Het publiek kwam evenwel pas tot leven bij de oudere songs als *Einstein Brain*, *The Last Song*, *Rags and Run...*

Always on run werd uitgesponnen met onder meer een solopartij door Senne Guns. Het werd even hilarisch toen die solo gevolgd werd door een kortstondige imitatie van Brittany Howard, frontvrouw van Alabama Shakes. Zoals Freebee en Guns *I don't wanna fight no more* zongen - Howard zou het net zo brengen.

Admiral Freebee

Senne Guns

Trixie Whitley

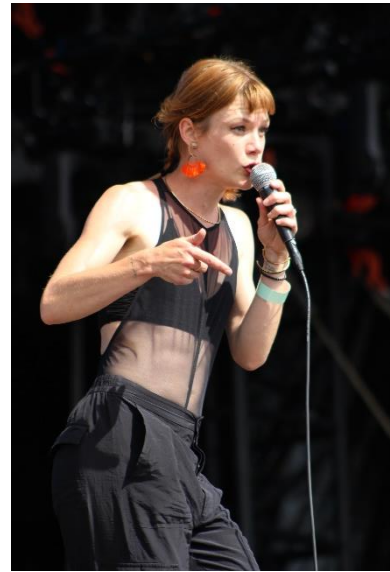
De Belgisch-Amerikaanse speelde een stevige set. Geruggesteund door een drummer en toetsenist – nergens te vinden wie ze zijn - won Trixie Whitley de ondertussen volgelopen frontstage voor zich. Of het nu haar vierde of vijfde concert was in de voorbije vijf jaar, ze wist het niet.

¹ Verwar het festival Live Is Live niet met *Live is life*, de wereldhit van Opus (juni 1985).

Pas naar het einde van de set legde Whitley haar Gibson af. Haar stem kwam nog meer op de voorgrond. De set eindigde met *Breathe You In My Dreams*, de enige song die mij ergens bekend voorkwam.

Trixie Whitley

dEUS

“Wij zijn dEUS op aperotime” zo kondigde Tom Barman de band aan. De heren hadden duidelijk geen opwarming nodig, het publiek ook niet. *Quatre Mains* rolde als een tsunami over ons heen, gevolgd door *Constant Now*. Een veelbelovend begin dus.

Het viel mij op hoe goedgeluimd de soms norske Tom Barman was. Wellicht zit de terugkeer van Mauro Pawlowski er voor iets tussen. Mauro nam zoals vanouds een glansrol op zich bij *Instant Street* dat na zijn solo in een hogere versnelling ging.

Soms kan gitaarspel zo eenvoudig zijn, iets zoals ping paw, ping ping paw waarmee Mauro *Hotel Lounge* inzette.

The Architect kon niet ontbreken in een set die niets minder was dan een *best-off-dEUS*.

In *Bad Timing* laat Mauro zijn gitaar huilen. Daarvoor hanteert hij een E-bow. Terwijl Tom Barman zingt gaan Klaas Janzons en Alan Gevaert een onderonsje aan met drummer Stéphane Misseghers.

De set eindigt met *Suds & Soda* onmiskenbaar ingezet door Klaas Janzons. Deze klassieker kan gewoonweg niet ontbreken. Hoezeer Mauro ook zijn best doet, hij zingt/schreeuwt *Friday*² niet zoals Stef Kamil Carlens destijds.

Dit lijkt op een ode aan Mauro Pawlowski maar het mag gezegd. dEUS in zijn geheel was goed, voor mij met The National het festivalticket waard.

² *Suds & Soda* komt voor in een aflevering van de MTV-serie *Beavis & Butthead*. Zij dachten zelfs dat Stef Kamil Carlens voortdurend ‘Fried eggs’ schreeuwt in plaats van ‘Friday’. Een mondegreen of een mama appelsapje?

Klaas Janzoons

Tom Barman

Mauro Pawlowski

Alan Gevaert

Stéphane Misseghers

Wilco

Over Wilco moet ik wel kort zijn. Sorry ... ik ken die Amerikaanse band niet, ook al bestaat Wilco ruim twintig jaar.

Mijn eerste kennismaking viel best mee. Vooral de blonde gitarist maakte indruk door zijn spel en optreden. Gegoogeld blijkt het Nels Cline te zijn.

Voorts kan ik weinig schrijven want ik noteerde niets. Uw dienaar volgde de set rustend op een zitje van de omheining die de frontstage afbakende. Beetje murw geslagen door dEUS en de loden zon.

Ergens halverwege de set vroeg ik mij wel af waarom Wilco en niet dEUS onder de headliner geprogrammeerd werd. Wilco kreeg een uur en drie kwartier speeltijd, dEUS amper zestig minuten.

The National

Om 22.15 uur was het tijd voor The National, voor wat aangekondigd werd als de enige show voor de Benelux, althans in 2022. Op het scherm zwart-wit beelden vanachter de scene tot de bandleden het podium betraden.

Onmiddellijk baadde het podium in het rood licht voor de opener *Bloodbuzz Ohio*. Een beetje verrassend wel. Immers, welke groep begint met het nummer waarmee ze doorbraken in Europa? Van bij de intro mochten de vaste blazers Kyle Resnick (trompet) en Ben Lanz (trombone) zich de lucht uit hun longen persen. Hun geschal werd versterkt door Bryce Dessner met een E-bow op zijn gitaar.

Zo greep The National het publiek onmiddellijk naar de keel. Als het maar niet stil viel. Wel neen, de band stoomde door met *Don't Swallow The Gap* en *Mistaken For Strangers*.

Een eerst rustmoment kwam met *Guilty Party* dat evenwel onmiddellijk gevolgd werd door *The System Only Dreams in Total Darkness*. Een prachtsong waarin Matt Berninger zijn onmacht uitschreeuwt: "I cannot explain it, oh any other, any other way".

En het houdt niet op want *I Need My Girl* volgt. Terwijl de Aaron Dessner voortdurend een mooie riff speelt goochelt zijn tweelingbroer Bryce met zijn

gitaar om een effect te bekomen. Ze zijn nauwelijks van elkaar te onderscheiden tenzij men weet dat Bryce zich veelal rechts ophoudt t.o.v. Matt Berninger en dat hij in een volgend nummer *Slow Show* zijn gitaar met een strijkstok streelt.

De show loopt verder. Halverwege het optreden zingt Matt Berninger in *Conversation 16* "I was afraid, I'd eat your brains – 'Cause I'm evil". Maar het publiek eet uit zijn hand. Hij loopt dan ook over de zijpodia om zo dicht mogelijk bij iedereen te komen. Nog steeds met een draadmicro maar niet tussen het Zeebrugse publiek. Verstandig want al lijkt covid ver weg, het virus waart nog rond.

The National speelde ook enkele nieuwe nummers. Nieuw maar herkenbaar The National en dat mag best.

Het einde kwam in zicht met *Fake Empire* met Aaron Dessner aan de buffetpiano.

Na een korte onderbreking werd de toegift ingezet met *Mr. November*. Bryce Dessner moest het publiek nauwelijks aansporen om ritmisch mee te klappen, handen hoog in de lucht. Het was duidelijk, men genoot met volle teugen. *Terrible love* volgde en *About You* was het laatste nummer.

About You is een rustig nummer dat voortgedreven wordt door de drum. Enig minpunt bij de show in Zeebrugge was de plaats van ritmesectie. Bassist Scott Devendorf kon men van in de frontstage nog half ontwaren. Naar zijn broer Bryan was het zoeken, zoals die verdoken zat. Volledig in de achtergrond, achter zijn drumstel en achter zijn broer was hij omzeggens niet te zien.

Waarom hij niet op een verhoog zit zoals de blazers is mij een raadsel. Het drumspel van Bryan Devendorf is essentieel in de sound van en zo kenmerkend voor The National dat hij meer op de voorgrond moet geplaatst worden, punt uit.

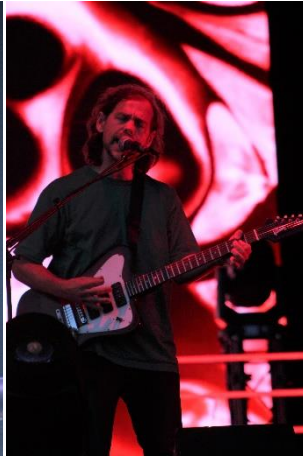
In het geheel was The National sterk, Matt Berninger beter bij stem dan ooit tevoren, de broers Dessner opzwevend en de blazers goed bij adem. Kortom een puike performance.

Matt Berninger

Brice Dessner

Aaron Dessner

Bryan Devendorf

Scott Devendorf

Matt, Aaron, Bryce en Scott

Kyle Resnick

Ben Lanz

Playlist The National – Zeebrugge 17 juni 2022

Blood Buzz Ohio
Don' Swallow the Cap
Mistaken for Strangers
Guilty Party
The System Only Dreams in Total Darkness
In Need My Girl
This Is the Last Time
Slow Show
Apartment Story
Ice Machines
Conversation 16
Day I Die
Haversham
Light Years
Pink Rabbits
England
Graceless
Fake Empire

Mr. November
Terrible Love
About Today